HOTĂRÂREA TRIBUNALULUI (Camera întâi)

10 aprilie 2013 *

„Contribuție la finanțarea unui proiect de turism ecologic — Rambursarea cuantumurilor recuperate — Decizie adoptată în urma anulării de către Tribunal a deciziei anterioare de retragere a contribuției — Dobânzi compensatorii — Dobânzi moratorii — Calcul”

În cauza T-671/11,

IPK International – World Tourism Marketing Consultants GmbH, cu sediul în München (Germania), reprezentată de C. Pitschas, avocat,

reclamantă,

împotriva

Comisiei Europene, reprezentată de F. Dintilhac, de G. Wilms și de G. Zavvos, în calitate de agenți,

pârâtă,

având ca obiect o cerere de anulare în parte a Deciziei Comisiei din 14 octombrie 2011 [ENTR/R1/HHO/lsa – entre.r.l(2011)1183091] de a plăti reclamantei un cuantum total de 720 579,90 euro, inclusiv un cuantum de 158 618,27 euro cu titlu de dobânzi compensatorii,

TRIBUNALUL (Camera întâi),

compus din domnii J. Azizi (raportor), președinte, S. Soldevila Fragoso și S. Frimodt Nielsen, judecători,

grefier: doamna K. Andová, administrator,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 28 noiembrie 2012,

pronunță prezenta

Hotărâre

Istoricul cauzei

1 Prezenta acțiune este inclusă într-o serie de cauze între aceleași părți, care, din 1994, au făcut obiectul mai multor litigii deduse judecății Tribunalului și Curții.

* Limba de procedură: germana.

2 Ultimul dintre aceste litigii a fost soluționat în mod definitiv prin Hotărârea Tribunalului din 15 aprilie 2011, IPK International/Comisia (T-297/05, Rep., p. II-1859, denumită în continuare „Hotărârea din 15 aprilie 2011”), care a dobândit autoritate de lucru judecat, prin care acesta a anulat Decizia Comisiei din 13 mai 2005 [ENTR/01/Audit/RVDZ/ss D(2005) 11382] de anulare a deciziei sale din 4 august 1992 (003977/XXIII/A/3 – S92/DG/ENV8/LD/kz) prin care se acordă reclamantei, IPK International – World Tourism Marketing Consultants GmbH (denumită în continuare „IPK”), o contribuție financiară de 530 000 ECU în cadrul proiectului Ecodata (denumită în continuare „decizia din 13 mai 2005”). În această hotărâre, Tribunalul a considerat, în esență, că în mod întemeiat Comisia Europeană constatase neregularități săvârșite de IPK care justifică în principiu anularea contribuției financiare (punctele 128-145), dar că decizia menționată trebuia totuși anulată din cauza nerespectării termenului de prescripție pertinent (punctele 147-166).

3 Prin scrisoarea din 27 iulie 2011, IPK a solicitat Direcției Generale (DG) Întreprinderi și industrie a Comisiei plata unui cuantum total de 911 987,86 euro. Acest cuantum era repartizat în trei tranșe, și anume o primă tranșă, de 212 000 euro, neplătită către IPK, mai exact 40 % din contribuția financiară acordată IPK în anul 1992, o a doua tranșă, de 318 000 de euro, rambursată între timp de IPK, înainte ca Tribunalul să pronunțe Hotărârea din 15 aprilie 2011, punctul 2 de mai sus, mai exact 60 % din contribuția financiară menționată, precum și o a treia tranșă, de 31 961,63 euro, corespunzătoare dobânzilor moratorii pe care IPK le plătise Comisiei odată cu rambursarea celei de a doua tranșe. Pe de altă parte, în această scrisoare, IPK a solicitat plata unor dobânzi moratorii în cuantum de 252 394,36 euro începând de la 1 ianuarie 1994 pentru prima tranșă și de 97 631,87 euro începând de la 18 mai 2007 pentru a doua tranșă, al căror calcul este expus într-o anexă la această scrisoare. În sfârșit, IPK i-a fixat Comisiei termenul de 26 august 2011 pentru a onora cererea sa de plată.

4 Prin scrisoarea din 26 august 2011, IPK a amintit Comisiei cererea sa de plată.

5 Prin scrisoarea din 2 septembrie 2011, Comisia a informat IPK cu privire la faptul că proceda la o analiză minuțioasă a elementelor de la dosar și că avea în vedere să își onoreze obligațiile în temeiul Hotărârii din 15 aprilie 2011, punctul 2 de mai sus. Aceasta i-a mai comunicat că procedura administrativă având ca obiect punerea în aplicare a oricărei eventuale obligații pe acest temei putea necesita o perioadă considerabilă.

6 Prin scrisoarea din 4 septembrie 2011, IPK și-a manifestat printre altele incapacitatea de a înțelege întârzierea cauzată de studierea de către Comisie a Hotărârii din 15 aprilie 2011, punctul 2 de mai sus, și i-a fixat acesteia termenul de 16 septembrie 2011 pentru a o informa cu privire la cursul pe care înțelegea să îl dea respectivei hotărâri.

7 Cu ocazia unui apel telefonic din 14 septembrie 2011, un agent al Comisiei l-a informat pe consilierul IPK că aceasta intenționa să plătească și să ramburseze întreaga contribuție financiară, precum și dobânzile moratorii în cuantum de 31 961,63 euro. Însă Comisia nu ar fi decis încă dacă și în ce măsură ar trebui plătite și dobânzi pentru aceste cuantumuri.

8 La 11 octombrie 2011, în cursul unui nou apel telefonic cu consilierul IPK, Comisia a informat IPK, în mod informal, că a luat decizia de a-i plăti contribuția financiară în cuantum total de 530 000 de euro, precum și dobânzile moratorii în cuantum de 31 961,63 euro pe care IPK le plătise. Pe de altă parte, Comisia ar fi decis să îi plătească dobânzi în cuantum total de 158 000 de euro. IPK ar primi, așadar, un cuantum total de aproximativ 720 000 de euro în termen de o lună.

9 La 14 octombrie 2011, Comisia a adoptat și notificat IPK decizia cu referința ENTR/R1/HHO/lsa – entre.r.l(2011)1183091 (denumită în continuare „decizia în litigiu”).

10 În decizia în litigiu, Comisia a expus, pe de o parte, cuantumul total, inclusiv dobânzile, care trebuie plătit către IPK, și anume 720 579,90 euro, și, pe de altă parte, cuantumul dobânzilor compensatorii pe care hotărâse să îl plătească, și anume 158 618,27 euro, calculat în conformitate cu ratele dobânzii

Băncii Centrale Europene (BCE) și Institutului Monetar European (IME), predecesor al BCE, pentru principalele operațiuni de refinanțare. Comisia a indicat, în plus, că a calculat aceste dobânzi, începând cu 18 mai 2007 pentru cuantumurile de 318 000 de euro și de 31 961,63 euro și începând cu 1 ianuarie 1994 pentru cuantumul de 212 000 de euro, până la 31 octombrie 2011.

11 Prin scrisoarea din 17 octombrie 2011, IPK a contestat legalitatea deciziei în litigiu în special în raport cu articolul 296 TFUE și a solicitat să i se comunice, anterior datei de 31 octombrie 2011, temeiul juridic al deciziei menționate, justificarea calificării dobânzilor drept „compensatorii", în loc de „moratorii", ratele exacte ale dobânzii aplicate fiecăreia dintre tranșele cuantumului de plătit și motivul pentru care ratele dobânzii BCE și IME pentru principalele operațiuni de refinanțare nu fuseseră majorate cu 3,5 puncte.

12 Prin scrisoarea din 25 octombrie 2011, Comisia a precizat că temeiul juridic al deciziei în litigiu este articolul 266 TFUE. Aceasta a arătat de asemenea că nu era ținută să plătească dobânzi moratorii întrucât „Regulamentul financiar din 1977", aplicabil contribuției financiare în cauză și astfel cum a fost modificat prin Regulamentul (Euratom, CECO, CEE) nr. 610/90 al Consiliului din 13 martie 1990 de modificare a Regulamentului financiar din 21 decembrie 1977 aplicabil bugetului general al Comunităților Europene (JO L 70, p. 1), nu prevedea norme referitoare la plata de dobânzi în favoarea beneficiarilor. De asemenea, Regulamentul (Euratom, CECO, CE) nr. 3418/1993 al Comisiei din 9 decembrie 1993 de stabilire a normelor de aplicare a anumitor dispoziții ale Regulamentului financiar din 21 decembrie 1977 (JO L 315, p. 1) nu ar fi intrat în vigoare decât după semnarea contractului privind contribuția financiară și, în orice caz, articolul 94 alineatul (1) din regulamentul menționat nu s-ar aplica decât cererilor de plată emise de Comisie, iar nu cazului invers (a se vedea de asemenea titlul XIV și articolul 92 din același regulament). În plus, Regulamentul (CE, Euratom) nr. 1605/2002 al Consiliului din 25 iunie 2002 privind Regulamentul financiar aplicabil bugetului general al Comunităților Europene (JO L 248, p. 1, Ediție specială, 01/vol. 3, p. 198), precum și Regulamentul (CE, Euratom) nr. 2342/2002 al Comisiei din 23 decembrie 2002 de stabilire a normelor de aplicare a Regulamentului nr. 1605/2002 (JO L 357, p. 1, Ediție specială, 01/vol. 4, p. 3) nu ar fi aplicabile unor contracte semnate înainte de intrarea lor în vigoare, și anume la 1 ianuarie 2003. Cu toate acestea, din jurisprudență ar rezulta cu claritate o obligație pentru Comisie de a plăti dobânzi compensatorii conform unei hotărâri de anulare. Prin urmare, Comisia ar fi hotărât să plătească dobânzi în conformitate cu ratele dobânzii BCE și IME pentru fiecare dintre tranșele cuantumului total, care urmează a fi plătite potrivit calculului prezentat în tabelul care figurează în anexa la scrisoare. În acest tabel, Comisia a calculat dobânzile pentru fiecare dintre tranșele creanței prevăzute la punctul 3 de mai sus ținând seama de rata dobânzii BCE pentru principalele operațiuni de refinanțare, până la 13 iulie 2011. În această privință, Comisia a precizat că, în lipsa unei norme care să permită aplicarea de dobânzi moratorii, nu ar fi fost necesară majorarea ratelor dobânzilor cu 3,5 puncte. În sfârșit, Comisia a indicat că suspendă plata până când IPK va răspunde la scrisoarea sa.

13 Prin scrisoarea din 3 noiembrie 2011, IPK a informat Comisia că aprecia că motivarea furnizată de aceasta din urmă era suficientă pentru a îndeplini condițiile prevăzute la articolul 296 TFUE și a invitat-o „să efectueze plata [în favoarea sa]".

14 Prin scrisoarea din 18 noiembrie 2011, Comisia, pe de o parte, a confirmat primirea scrisorii IPK din 3 noiembrie 2011, în care IPK i-ar fi acceptat explicațiile și ar fi invitat-o să efectueze plata cuantumului de 720 579,90 euro, și, pe de altă parte, a indicat că plata fusese autorizată la 16 noiembrie 2011. În sfârșit, Comisia a semnalat că, în opinia sa, orice creanță a IPK legată de Hotărârea din 15 aprilie 2011, punctul 2 de mai sus, era stinsă integral și irevocabil ca urmare a acestei plăți.

15 La 22 noiembrie 2011, cuantumul de 720 579,90 euro a fost creditat în contul IPK la Stadtsparkasse München.

16 Prin scrisoarea din 30 noiembrie 2011, IPK a răspuns la scrisoarea Comisiei din 18 noiembrie 2011. În aceasta, ea a subliniat mai întâi că scrisoarea sa din 3 noiembrie 2011 nu trebuia înțeleasă ca o achiesare la conținutul motivelor furnizate de Comisie, ci în sensul că se limita la a enunța că aceste motive erau suficiente pentru a îndeplini cerințele prevăzute la articolul 296 TFUE. IPK a susținut în continuare că motivarea expusă în scrisoarea din 25 octombrie 2011 era eronată din punct de vedere juridic. Astfel, în opinia IPK, calculul dobânzilor efectuat în această scrisoare nu era conform jurisprudenței consacrate invocate de Comisie, potrivit căreia fiecare dintre ratele dobânzii BCE pentru principalele operațiuni de refinanțare trebuia majorată cu 2 puncte. În consecință, IPK a solicitat Comisiei să își revadă, până la 9 decembrie 2011, metoda de calcul al dobânzilor, majorând cu 2 puncte ratele dobânzilor pe care i le aplicase, în caz contrar, IPK introducând o acțiune în anulare împotriva deciziei în litigiu.

17 Comisia nu a răspuns IPK în termenul acordat.

Procedura concluziile părților

18 Prin cererea introductivă înregistrată la grefa Tribunalului la 22 decembrie 2011, IPK a introdus prezenta acțiune.

19 Întrucât un membru al camerei a fost împiedicat să participe la ședință, președintele Tribunalului, în temeiul articolului 32 alineatul (3) din Regulamentul de procedură al Tribunalului, a desemnat un alt judecător pentru a completa camera.

20 La 16 aprilie 2012, Tribunalul a decis, în temeiul articolului 47 alineatul (1) din Regulamentul de procedură, să nu autorizeze un al doilea schimb de memorii.

21 Prin act separat înregistrat la grefa Tribunalului la 30 aprilie 2012, ținând seama de argumentația Comisiei, IPK a solicitat autorizația de a completa dosarul în legătură cu dobânzile compensatorii și cu dobânzile moratorii. Prin scrisoarea din 8 mai 2012, Tribunalul a informat IPK cu privire la decizia sa de a autoriza depunerea unui memoriu în replică limitat la punctele citate anterior. IPK a depus acest memoriu la 13 iunie 2012. Comisia a depus un memoriu în duplică la 24 iulie 2012.

22 IPK solicită Tribunalului:

— anularea deciziei în litigiu în măsura în care cuantumul dobânzilor care îi sunt alocate se ridică la numai 158 618,27 euro:

— obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată.

23 Comisia solicită Tribunalului:

— respingerea acțiunii;

— obligarea IPK la plata cheltuielilor de judecată.

24 Pe baza raportului judecătorului raportor, Tribunalul (Camera întâi) a decis deschiderea procedurii orale.

25 Pledoariile părților și răspunsurile acestora la întrebările orale adresate de Tribunal au fost ascultate în ședința din 28 noiembrie 2012.

În drept

26 În susținerea cererii sale de anulare în parte a deciziei în litigiu, IPK invocă un motiv unic, întemeiat pe încălcarea articolului 266 TFUE, întrucât Comisia ar fi săvârșit erori în calculul dobânzilor datorate.

27 IPK arată că, în decizia în litigiu, Comisia și-a recunoscut obligația de a-i plăti, luând în considerare toate tranșele, un cuantum de 561 961,63 euro în temeiul Hotărârii din 15 aprilie 2011, punctul 2 de mai sus. Aceasta ar fi recunoscut în decizia în litigiu și obligația sa de a-i plăti dobânzi, începând de la 1 ianuarie 1994 pentru tranșa în cuantum de 212 000 de euro și începând de la 18 mai 2007 pentru tranșele în cuantum de 318 000 de euro și, respectiv, de 31 961,63 euro. În opinia IPK, aceste obligații de plată ale Comisiei nu fac obiectul prezentului litigiu, astfel încât, în această măsură, decizia în litigiu a devenit definitivă. Cu toate acestea, Comisia ar fi calculat în mod greșit și cu încălcarea articolului 266 TFUE dobânzile datorate, pe de o parte, prin faptul că nu a majorat cu 2 puncte ratele dobânzii BCE și IME pentru principalele operațiuni de refinanțare, pe care le-a aplicat fiecăreia dintre cele trei tranșe citate anterior, și, pe de altă parte, prin faptul că a săvârșit o eroare vădită de calcul al dobânzilor moratorii care curg de la pronunțarea Hotărârii din 15 aprilie 2011, punctul 2 de mai sus.

28 Comisia solicită respingerea motivului unic invocat de IPK.

29 Comisia apreciază că plata de dobânzi compensatorii este destinată numai reparării pierderilor care rezultă din rata inflației în perioada cuprinsă între data producerii prejudiciului și cea a pronunțării hotărârii. Ratele de refinanțare principale ale BCE s-ar aplica în vederea calculului uniform în toată Uniunea Europeană a dobânzilor menite să compenseze deprecierea monetară medie în statele membre, rata inflației variind de la un stat membru la altul. Astfel, în Hotărârea din 8 noiembrie 2011, Idromacchine și alții/Comisia (T-88/09, Rep., p. II-7833), Tribunalul ar fi operat o distincție clară în ceea ce privește rata dobânzii aplicabile în funcție de sediul societății, în speță Italia.

30 În schimb, IPK are sediul în Germania, unde deprecierea monetară medie era inferioară valorii ratei de refinanțare principale. În perioada 1994-2010, această rată ar fi fost uneori net superioară ratei inflației din Germania. Astfel, potrivit Comisiei, în această perioadă, rata inflației medie Germania se ridica la 1,6 %, în timp ce rata de refinanțare principală se situa în medie în jurul a 3,3 %. Comisia concluzionează că, dacă aplicarea ratei de refinanțare principale conferă deja IPK un avantaj considerabil, care ar trebui tolerat având în vedere necesitatea de a aplica o rată a dobânzii unice, aceasta ar avea ca efect faptul că IPK i s-ar compensa chiar de mai mult de două ori inflația. În plus, o majorare a ratei de refinanțare principale cu 2 puncte ar permite IPK să i se compenseze, în medie, de peste trei ori inflația (5,3 % în loc de 1,6 %), fără niciun temei juridic. Pe de altă parte, situația economică a Germaniei ar fi foarte diferită de cea a Italiei, unde, în perioadele 1995-1996 și 2002-2005, rata inflației ar fi depășit uneori rata de refinanțare principală.

31 Or, jurisprudența nu ar prevedea decât o compensare a inflației, iar nu o recompensă care justifică o majorare a ratei de refinanțare principale și nici posibilitatea pentru reclamant de a obține un avantaj financiar din anularea unui act. Aceasta ar fi însă situația dacă s-ar aplica IPK o rată a dobânzii superioară ratei de refinanțare principale. Potrivit Comisiei, caracterul nejustificat al acestei îmbogățiri este cu atât mai vădit cu cât IPK este un creditor de rea-credință, ceea ce ar fi contrar principiilor justiției și echității. Astfel, în Hotărârea din 15 aprilie 2011, punctul 2 de mai sus, Tribunalul ar fi constatat că IPK încheiase un acord coluziv cu un funcționar al Comisiei în vederea obținerii sau menținerii contribuției financiare în litigiu (punctele 126, 144 și 145), obținuse în mod ilegal informații confidențiale (punctul 130), făcuse declarații înșelătoare și încercase ulterior să ascundă adevăratele circumstanțe aflate la originea introducerii cererii sale de sprijin financiar (punctul 134).

32 Comisia contestă de asemenea că ar datora dobânzi moratorii. În speță, Comisia nici nu ar fi avut un comportament culpabil, nici nu ar fi fost obligată la plata de dobânzi compuse. Dimpotrivă, Tribunalul ar fi constatat mai multe comportamente culpabile ale IPK, unele de lungă durată, astfel încât aplicarea metodei de calcul a dobânzilor compuse nu ar fi justificată. Ar fi chiar contrar

principiului bunei gestiuni financiare, în temeiul articolului 310 alineatul (5) TFUE, să se recompenseze astfel de comportamente culpabile prin aplicarea unei asemenea metode, care ar fi, așadar, lipsită de temei juridic în sensul articolului 310 alineatul (3) TFUE.

33 Tribunalul constată, cu titlu introductiv, că, în decizia în litigiu, Comisia a recunoscut efectiv că este debitoare față de IPK cu cuantumul principal de 561 961,63 euro, ceea ce a confirmat în ședință ca răspuns la o întrebare orală a Tribunalului, confirmare de care s-a luat act în procesul-verbal al ședinței. În plus, Comisia a recunoscut în ședință că datorează IPK un cuantum de 158 618,27 euro cu titlu de dobânzi compensatorii, cu alte cuvinte, un cuantum total de 720 579,90 euro. Pe de altă parte, în ședință, Comisia nu a repus în discuție caracterul accesoriu al dobânzilor datorate în raport cu cuantumul creanței principale.

34 În aceste condiții, argumentația Comisiei potrivit căreia, în esență, pe de o parte, IPK ar fi un creditor de rea-credință și, pe de altă parte, Tribunalul ar fi constatat, în Hotărârea din 15 aprilie 2011, punctul 2 de mai sus, comportamente culpabile ale IPK nu poate repune în discuție existența creanței principale și nici faptul că, în această măsură, Comisia datorează dobânzi care trebuie calculate în conformitate cu normele relevante. Prin urmare, această argumentație trebuie respinsă ca inoperantă, chiar presupunând că urmărește să invoce adagiul *nemo auditur propriam turpitudinem suam allegans*, potrivit căruia nimeni nu poate invoca propriul comportament culpabil față de un terț pentru a obține un avantaj, ceea ce de altfel Comisia a negat în ședință, ca răspuns la o întrebare orală a Tribunalului. În această privință, trebuie totuși precizat că abordarea Comisiei în speță decurge dintr-o interpretare greșită a domeniului de aplicare al Hotărârii din 15 aprilie 2011, punctul 2 de mai sus, din care nu reiese nicio obligație pentru aceasta de a rambursa IPK contribuția financiară în cauză. Astfel, în această hotărâre, Tribunalul a validat constatările de fapt reținute în decizia din 13 mai 2005, referitoare la neregularitățile săvârșite de IPK care justificau în principiu anularea contribuției financiare în cauză (punctele 128-145) și s-a limitat să anuleze decizia menționată din cauza nerespectării de către Comisie a termenului de prescripție pertinent (punctele 147-166). Pe de altă parte, rezultă că decizia în litigiu constituie unicul temei juridic al creanței principale în cauză.

35 În ceea ce privește primul aspect al motivului unic invocat de IPK, și anume pretinsul calcul eronat al dobânzilor compensatorii, trebuie amintit că IPK consideră că aceste dobânzi ar fi trebuit majorate cu 2 puncte în raport cu rata dobânzii BCE pentru principalele operațiuni de refinanțare. Or, nu se contestă că Comisia a calculat dobânzile ținând seama doar de rata dobânzii BCE pentru principalele operațiuni de refinanțare, fără majorarea cu 2 puncte, și aceasta până la 31 octombrie 2011, astfel cum se arată în decizia în litigiu.

36 După cum s-a arătat la punctul 33 de mai sus, Comisia nu contestă că a fost obligată să plătească IPK dobânzi compensatorii în conformitate cu normele stabilite. Or, în această privință, o jurisprudență constantă a recunoscut că, indiferent de denumirea lor precisă, aceste dobânzi trebuie calculate întotdeauna pe baza ratei dobânzii BCE pentru principalele operațiuni de refinanțare, majorând această rată cu 2 puncte (Hotărârea Tribunalului din 10 octombrie 2001, Corus UK/Comisia, T-171/99, Rec., p. II-2967, punctul 64, Hotărârea Tribunalului din 17 martie 2005, AFCon Management Consultants și alții/Comisia, T-160/03, Rec., p. II-981, punctele 130-132, și Hotărârea Tribunalului Idromacchine și alții/Comisia, punctul 29 de mai sus, punctele 77-80). Astfel cum arată IPK, aceasta este o majorare forfetară aplicabilă tuturor cazurilor, fără a fi necesar să se constate concret dacă această majorare este sau nu este justificată din perspectiva deprecierii monetare, în perioada în cauză, în statul membru în care creditorul este stabilit.

37 Desigur, în Hotărârea Idromacchine și alții/Comisia, punctul 29 de mai sus (punctele 77-79), Tribunalul a considerat mai întâi că trebuia să se țină seama de deprecierea monetară, care s-ar reflecta în rata inflației anuale constatată, pentru perioada în cauză, de Eurostat (Oficiul pentru Statistică al Uniunii Europene) în statul membru în care sunt stabilite societățile în cauză. Tribunalul a aplicat totuși, în continuare, în mod uniform, majorarea forfetară de 2 puncte dobânzilor compensatorii și moratorii care trebuiau acordate, în ceea ce privește dobânzile compensatorii, până la

data pronunțării hotărârii, 8 noiembrie 2011, iar, în ceea ce privește dobânzile moratorii, ulterior. În plus, în această privință, IPK susține în mod întemeiat că majorarea forfetară uniformă, în cealaltă cauză, cu 2 puncte nu depindea de rata inflației reale în perioada în cauză în Italia, unde avea sediul Idromacchine, întrucât, astfel cum Comisia însăși arată în înscrisurile sale, această rată a inflației nu a fost superioară ratei dobânzii BCE decât în anii 2010 și 2011. Or, dacă teza avansată de Comisie, potrivit căreia rata dobânzilor compensatorii care trebuie acordate ar trebui să depindă de rata reală a inflației, ar fi corectă, Tribunalul nu ar fi trebuit să aplice această majorare forfetară de 2 puncte perioadei anterioare, dat fiind că, în perioada menționată, Idromacchine beneficiase, prin aplicarea numai a ratei dobânzii nemajorate a BCE, de o compensare suficientă a deprecierii monetare.

38 Pe de altă parte, Tribunalul a hotărât deja, desigur, în contextul calculării de dobânzi moratorii, că neplata unor astfel de dobânzi ar putea conduce la o îmbogățire fără justă cauză a Uniunii, care este contrară principiilor generale de drept al Uniunii (a se vedea Hotărârea Corus UK/Comisia, punctul 36 de mai sus, punctul 55 și jurisprudența citată). Astfel, majorarea forfetară a ratei dobânzii cu 2 puncte este rezultatul preocupării de a evita o astfel de îmbogățire fără justă cauză în toate circumstanțele posibile.

39 Având în vedere considerațiile care precedă, trebuie să se concluzioneze că în mod eronat Comisia a omis majorarea ratelor dobânzilor compensatorii aplicate celor trei tranșe diferite ale creanței menționate la punctul 3 de mai sus și că trebuie admis primul aspect al motivului unic invocat de IPK.

40 În cadrul celui de al doilea aspect al motivului unic, IPK susține că Comisia ar fi trebuit să recunoască dobânzi moratorii care curg după pronunțarea Hotărârii din 15 aprilie 2011, punctul 2 de mai sus, și ar fi trebuit să le calculeze în temeiul cuantumului total al creanței, majorat cu dobânzile compensatorii datorate până la această dată. Cu toate acestea, este cert că Comisia nu a ținut seama de dobânzile moratorii, nici înainte, nici după pronunțarea hotărârii menționate, neconsiderându-se obligată la plata acestora având în vedere reglementarea și jurisprudența aplicabile.

41 În această privință, este suficient să se amintească jurisprudența consacrată prin care s-a recunoscut obligația necondiționată a Comisiei de a plăti dobânzi moratorii, printre altele în cazul în care aceasta angajează răspunderea extracontractuală a Uniunii pentru perioada următoare pronunțării hotărârii care o constată (a se vedea în acest sens Hotărârea Curții din 27 ianuarie 2000, Mulder și alții/Consiliul și Comisia, C-104/89 C-37/90, Rec., p. I-203, punctul 35, și Hotărârea Idromacchine și alții/Comisia, punctul 29 de mai sus, punctul 79 și jurisprudența citată), precum și în cazul restituirii plății nedatorate în urma unei hotărâri de anulare (Hotărârea Corus UK/Comisia, punctul 36 de mai sus, punctul 50 și următoarele). Niciunul dintre argumentele avansate de Comisie nu permite înlăturarea acestei obligații de principiu în speță, unde, ca urmare a Hotărârii din 15 aprilie 2011, punctul 2 de mai sus, prin care se anulează decizia din 13 mai 2005, Comisia a recunoscut, în decizia în litigiu, că este ținută să ramburseze IPK cuantumul principal al contribuției financiare în cauză. Dimpotrivă, în ședință, răspunzând la o întrebare orală a Tribunalului, Comisia a recunoscut că este debitoarea unor dobânzi moratorii care ar fi datorate de la pronunțarea Hotărârii din 15 aprilie 2011, punctul 2 de mai sus, acceptare de care s-a luat act în procesul-verbal al ședinței. În aceste condiții, este necesar să se concluzioneze că Comisia era obligată să adauge cuantumului principal datorat, astfel cum a fost recunoscut în decizia în litigiu, dobânzi moratorii care, în prezenta cauză, datorită faptului că părțile au căzut de comun acord cu privire la acest aspect, trebuie calculate de la pronunțarea Hotărârii din 15 aprilie 2011, punctul 2 de mai sus, și aceasta indiferent de aspectul că decizia menționată constituie unicul temei juridic al creanței principale în cauză (a se vedea punctul 34 de mai sus).

42 Pe de altă parte, IPK arată în mod întemeiat că Comisia era de asemenea ținută să calculeze aceste dobânzi moratorii pe baza cuantumului principal datorat, majorat cu dobânzile compensatorii aplicabile anterior. Astfel, chiar dacă jurisprudența Tribunalului nu permite, în principiu, capitalizarea fie a dobânzilor compensatorii aplicabile înainte, fie a dobânzilor moratorii care curg după

pronunțarea unei hotărâri prin care se recunoaște existența unei creanțe, Tribunalul dispune totuși stabilirea dobânzilor moratorii care curg până la plata integrală pe baza cuantumului principal al creanței majorate cu dobânzile compensatorii aplicabile anterior (a se vedea în acest sens Hotărârea Corus UK/Comisia, punctul 36 de mai sus, punctele 64 și 65, și Hotărârea AFCon Management Consultants și alții/Comisia, punctul 36 de mai sus, punctele 132 și 133). Această abordare deosebește, așadar, dobânzile compensatorii de natură precontencioasă de dobânzile moratorii de natură postcontencioasă, acestea din urmă trebuind să țină seama de întreaga pierdere financiară acumulată, inclusiv din cauza deprecierii monetare.

43 În consecință, al doilea aspect al motivului unic invocat de IPK trebuie admis, în sensul că în mod nelegal Comisia a omis să acorde dobânzi moratorii, majorate cu 2 puncte, care trebuie calculate pe baza cuantumului principal al creanței, inclusiv dobânzile compensatorii aplicabile anterior și, în prezenta cauză, trebuie calculate, datorită faptului că părțile au căzut de comun acord cu privire la acest aspect, de la pronunțarea Hotărârii din 15 aprilie 2011.

44 Având în vedere ansamblul considerațiilor care precedă, trebuie, așadar, să se admită acțiunea, fără a fi necesară pronunțarea asupra aspectului dacă Comisia a încălcat articolul 266 TFUE, și să se anuleze decizia în litigiu în măsura în care a limitat rambursarea dobânzilor datorate la cuantumul de 158 618,27 euro.

Cu privire la cheltuielile de judecată

45 Potrivit articolului 87 alineatul (2) din Regulamentul de procedură, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată. Întrucât Comisia a căzut în pretenții, aceasta trebuie obligată la plata cheltuielilor de judecată, conform concluziilor IPK.

Pentru aceste motive,

TRIBUNALUL (Camera întâi)

declară și hotărăște:

1) Anulează Decizia Comisiei din 14 octombrie 2011 [ENTR/R1/HHO/lsa – entre.r.l(2011)1183091] în măsura în care cuantumul dobânzilor de plată către IPK International – World Tourism Marketing Consultants GmbH care este stabilit în aceasta se limitează la 158 618,27 euro.

2) Obligă Comisia Europeană la plata cheltuielilor de judecată.

Azizi Soldevila Fragoso Frimodt Nielsen

Pronunțată astfel în ședință publică la Luxemburg, la 10 aprilie 2013.

Semnături